

FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX

DIN PESCARA ȘI PROVINCIA PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA

SPÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SPÂNIA PROROCIĂ ANA

(3 FEB)

Pericopa Apostolică la Duminica a II-a după Paști (a Sf. Ap. Toma)

Iar prin mâinile apostolilor se făceau semne și minuni multe în popor, și erau toți, într-un cuget, în pridvorul lui Solomon. Și nimeni dintre ceilalți nu cuteza să se alipească de ei, dar poporul îi lăuda. Și din ce în ce mai mult se adăugau cei ce credeau în Domnul, mulțime de bărbați și de femei, Încât scoteau pe cei bolnavi în ulițe și-i puneau pe paturi și pe tărgi, ca venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei. Și se aduna și mulțimea din cetățile dimprejurul Ierusalimului, aducând bolnavi și bântuiți de duhuri necurate, și toți se vindecau. Și sculându-se arhiereul și toți cei împreună cu el - cei din eresul saducheilor - s-au umplut de pizmă. Și au pus mâna pe apostoli și i-au băgat în temnița obștească. Iar un înger al Domnului, în timpul nopții, a deschis ușile temniței și, scoțându-i, le-a zis: Mergeți și, stând, grațiți poporului în templu toate cuvintele vieții acesteia.

Fapte V, 12-20;

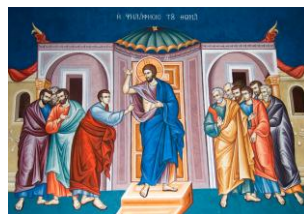
Evanghelia la Duminica a II-a după Paști (a Sf. Apostol Toma)

Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntrul, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios.

A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.

Ioan XX, 19-31;

Predică la Duminica a doua după Paște – a Sfântului Apostol Toma

Dreptmăritori creștini,

Învățătura Bisericii noastre ne arată că, odată încheiată viața aceasta, „se trage linie” și că dincolo de mormânt nimeni nu mai poate face nimic, fără

Biserica și urmașii noștri, prin rugăciunile și jertfele lor. Această învățătură izvorăște și din atitudinea și comportamentul Mântuitorului Hristos după Învierea Sa din morți. Ia gândiți-vă! Înainte de Înviere, Domnul a petrecut în mijlocul tuturor, întâlnindu-se și vorbind cu toți, stând de vorbă și cu cei care Îl ascultau, dar și cu nemulțumitorii și suspicioșii farisei, cărturari și saducheii. Stătea la masă cu vameșii și cu păcătoșii (Mc.2, 16), vorbea, predica și Se arăta tuturor, căutând să-i folosească pe toți.

Ei bine, dacă în viața Sa pământească de până la Înviere Hristos a petrecut cu toți, după aceea se arată doar celor apropiați Lui, prietenilor Săi. Nu Se mai arată fariseilor, cărturarilor, saducheilor ori necredincioșilor în general. Nu mai stă de vorbă cu vameșii și păcătoșii, căci se consumase etapa în care oamenii avuseseră posibilitatea să-L cunoască. După Înviere, Hristos are o altă atitudine: Se arată doar celor apropiați. Doar pentru aceștia consideră că mai merită să Se reveleze, dovedind astfel că s-a făcut deja „cernerea” sau, alegerea, pentru că prin moarte se merge într-o altă viață, pentru care s-a optat deja, în decursul vieții acesteia.

Hristos petrece, așadar, încă patruzeci de zile pe pământ după învierea Sa din morți ca să îi încredințeze de realitatea Învierii doar pe prietenii și apropiații Săi, adică pe cei aleși pentru Împărăția Cerurilor. Astfel, Se arată mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte demoni (Lc.8, 2), iar apoi Se arată femeilor mironosițe, pe când acestea se întorceau de la mormânt, zicându-le

„Bucurați-vă!”(Mt.28, 9) S-a arătat, după aceea, ucenicilor Săi în „Mica Galilee” pe muntele Eleon, intrând pe ușile încuiate (Mc.16, 7), iar apoi S-a arătat deosebi la doi dintre ucenici, Luca și Cleopa, pe când aceștia mergeau la o țarină din Emaus (Lc.24, 13).

În sfârșit și, de aceea sărbătorim în duminica aceasta pe Sfântul Toma, Mântuitorul Hristos S-a arătat și acestui apostol pe care, vreau să spun încă de la început că pe nedrept poporul l-a etichetat drept „necredinciosul”, ca și cum ceilalți ar fi crezut în Înviere... Vreți să spuneți că Maria Magdalena a fost dispusă să creadă în El, de vreme ce L-a confundat cu grădinarul?(In.20, 15) Nu se aștepta să-L întâlnească pe Hristos înviat din morți, ci se interesa să afle cine l-a luat trupul din mormânt. Femeile mironosițe, oare, au crezut în El, de vreme ce „n-au spus nimănui nimic, căci se temeau”?(Mc.16, 8), înspăimântate, erau gata-gata să nu dea ascultare cuvântului Domnului care le zisese: „Mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că va merge în Galileia, mai înainte de voi; acolo Îl veți vedea, după cum v-a spus” (Mc.16,7). Cei doi ucenici, Luca și Cleopa, oare au crezut în Învierea Lui, de vreme ce nici nu L-au recunoscut mai înainte de frângerea pâinii?(Lc.24, 35) A crezut, oare, cineva, că Domnul a înviat? Este motivul pentru care Hristos a ales să mai petreacă pe pământ alte patruzeci de zile, ca să-i încredințeze, nu pe toți, ci pe cei aleși, pe prietenii Săi, de faptul că El cu adevărat a înviat din morți.

De ce atunci poporul l-a etichetat pe Sfântul Toma ca fiind „necredincos”?Probabil pentru că acesta „L-a provocat” pe Hristos! Nu cu ateism, nici cu aroganță, ci cu amărăciune și frustrare! S-a simțit nedreptățit; s-a simțit respins. De ce? Pentru că Domnul Se arătase Mariei Magdalena, femeilor mironosițe, celor doi care mergeau spre Emaus, ucenicilor în după amiaza Învierii și lui Simon Petru, când l-a repus în demnitatea apostolească (In.21, 15-17) din care căzuse prin lepădare. Numai lui, lui Toma, nu i Se arătase, și tradiția spune că acesta a plâns și s-a considerat nedreptățit: „Nu am fost și eu, oare, ucenic al Său? Nu L-am slujit și eu trei ani și jumătate? Nu l-am ascultat și eu învățătura și nu m-am arătat și eu gata să mor împreună cu El?” Aduceți-vă aminte că, la învierea lui Lazăr, Hristos le-a zis ucenicilor Săi: „Lazăr, prietenul nostru, a adormit; Mă duc să-l trezesc”, la care Apostolul Toma a replicat: „Să mergem și noi și să murim cu El”(In.11, 11 și 16).

Iată-l pe Sfântul Toma, așadar, la fel de „credincios” ca ceilalți și la fel de gata să-și dea viața pentru El. Și, cu toate acestea, suntem astăzi în a opta zi de la Înviere, și pe Toma, Hristos îl „trecuse cu vederea”; nu i Se arătase. De aceea, nu din necredință, ci dintr-o amărăciune firească, dintr-o nedreptate pe care a simțit-o profund apăsându-i inima și din frustrare, Apostolul Toma a spus aceste cuvinte pe care poporul s-a grăbit să i le eticheteze drept necredință: „Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielei, și dacă nu voi pune degetul

meu în semnul cuielei, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”(In.20, 25).

Dacă ar fi fost vorba de necredință sau aroganță, Hristos nu S-ar mai fi arătat Apostolului Toma, pentru că după Înviere El nu S-a mai arătat decât celor care au meritat. A fost, însă, altceva: a fost mâhnire, a fost amărăciune, a fost frustrarea de a nu fi considerat și el vrednic de a-L vedea pe Domnul înviat, alături de ceilalți ucenici, alături de Petru chiar, care se lepădase de trei ori de El. Acela îl întâlnise pe Hristos, iar Toma nu. Este motivul pentru care astăzi Domnul vine în foișorul din Ierusalim, intră prin ușile încuiate la ucenici(In.20, 26) și îl „îndreptățește” pe Apostol cu aceste cuvinte: „Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios”(In.20, 27).Și, credeți dumneavoastră că Toma s-a apropiat să pună degetul în semnul cuielei, sau a pipăit coasta rănită a Domnului? Scriptura nu ne spune că Toma a fost atât de „trupec”. Numai dacă ar fi făcut-o, am fi putut spune că aceasta într-adevăr a avut o problemă de credință. Toma însă nu s-a apropiat de Hristos să-i pipăie rănila; i-a fost de ajuns cuvântul Său Dumnezeuiesc pentru a-L recunoaște. I-a fost de ajuns bunăvoința Domnului de a i Se arăta și lui, ca să-i treacă mâhnirea și să-i potolească amărăciunea și frustrarea și să declare: „Domnul meu și Dumnezeuul meu!” Fără să-L pipăie! Iar Hristos i-a răspuns așa, ca să ne încredințeze pe noi de faptul că Toma nu a fost necredincios, ci credincios: „Pentru că M-ai văzut, Tomo, ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!”(In.20, 29) „A văzut”, așadar, nu a mai pus mâna sa în coasta Lui și nu a mai pipăit rănila ca să se convingă de faptul că avea de-a face cu Hristos Cel Înviat din morți.

Iubiți credincioși,

Iisus a adăugat și sintagma „Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!”(In.20, 29), referindu-Se la noi, cei de peste veacuri, care suntem prietenii Săi, cei aleși, cei pentru care El înviază în fiecare an și cu care petrece nu doar patruzeci de zile după învierea Sa, ci petrece zi de zi și clipă de clipă înlăuntrul nostru, în ființa noastră, ca să ne încredințeze că a înviat cu adevărat, că este viu și că este cu noi. Hristos nu refuză mâhnirea noastră, ori lupta și dorința noastră de a ne convinge de adevăr. Nu poate tolera, însă, necredința sau aroganța. Bunăcuvința lui Toma și justificata lui mâhnire nu L-au ofensat pe Domnul, ci dimpotrivă, L-au făcut să-i răspundă și să i Se arate, de unde înțelegem că dorința noastră legitimă de a-L cunoaște, a-L recunoaște ori a-L „întâlni” și „simți” pe Hristos, fie în Taina Sf. Spovedanii, fie în Taina Sf.Împărtășanii, în post și în toate celelalte fapte bune sunt dorințe pe care El le binecuvintează. Nu poate tolera, însă, ateismul, aroganța sau îndărătnicia celor care se opun adevărului oricât de evident ar fi el! Și a fost adevărul lui Hristos atât de evident de-a lungul celor două milenii, cu vârf și îndesat...

Oamenii, însă, sunt aceia pe care îi vedem cu toții. Puțini aleși, chiar dacă mulți, adică toți chemați la credință, iar duminica de astăzi, a încredințării lui Toma, este, totodată, și o încredințare a noastră de faptul că Mântuitorul Hristos, închis în mormânt, a înviat; S-a arătat a fi Dumnezeu adevărat și ne-a cerut tuturor să trăim viața aceasta creștină împreună cu El, ca aleși ai Săi. Atenție, însă, că la finalul vieții acesteia se trage linia și tradiția spune că în cele ce vom fi aflați, în acelea vom și judecați! Hristos, prin atitudinea și comportamentul Său de după Înviere, arată că nu mai este al tuturor, ci doar al celor aleși, iar cei respinși sau aflați de-a stânga, așa cum se zice în evanghelia Înfricoșătoarei Judecăți (Mt.25, 31-46), nu mai sunt ai Lui.

Dragii mei,

Încredințarea de astăzi a Apostolului Toma ne face și pe noi să credem că într-adevăr Hristos a înviat, că ne poate învia și pe noi și ne poate duce la viața cea veșnică împreună cu El, ca aleși ai Săi. Numai să lepădăm de la noi necredința, aroganța, încăpățănarea de a nu crede Sf.Scriptură, de a nu-i crede pe Sfinții Părinți care ne-au învățat că așa se trăiește viața în Dumnezeu și așa trăind-o putem să rămânem aleși ai Lui, în comuniune cu El în viața de apoi. Hristos este gata să petreacă împreună cu noi și dincolo de moarte. El, după cum a petrecut cu ucenicii Săi, cu cei aleși și apropiați, este gata să petreacă și cu noi viață duhovnicească, viață dumnezeiască, viață creștină adevărată.

Să ne rugăm Lui, așadar, să ne dăruiască și nouă credința Sfântului Toma, căruia nu a trebuit să i se dovedească nimic. A vrut doar să-L întâlnească și el pe Hristos. L-a întâlnit, I-a auzit vocea, I-a recunoscut Duhul și a spus: „Domnul meu și Dumnezeul meu” (In.20, 28). Să-L recunoaștem și noi pe Dumnezeu și să petrecem împreună cu El: Domnul nostru și Dumnezeul nostru! Să ducem viață bineplăcută Lui, să fim aleșii Săi, să fim prietenii Lui, petrecând împreună cu El toată viața. Și atunci cu siguranță, după ce se va trage linia și vom păși în viața de dincolo, nu vom putea decât să petrecem în mod firesc în continuare împreună cu El, în realitatea vieții veșnice, Amin.

PS. Sebastian al Slatinei

Despre iertarea jignirilor

Pentru jignire, ori de ce fel ar fi ea și de la oricine ar veni, nu numai că nu se cade să ne izbunăm, ci dimpotrivă, pe acela ce ne jignește trebuie să-l iertăm din toată inima, chiar dacă el s-ar împotrivi la aceasta și să-l înduplecăm prin cuvintele Domnului: „Dacă nu veți ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl vostru cel ceresc nu va ierta greșalele voastre” (Mat. 6, 15) și iarăși: „Rugați-vă

pentru cei ce vă supără și vă prigonesc” (Mat. 5, 44). Nu se cuvine să ții în inima ta cu voință și cu știință ură sau dispreț față de aproapele tău care te dușmănește, ci trebuie să te silești a-l iubi din toată inima ta și, pe cât se poate, să-i faci chiar bine, urmând învățăturii Domnului nostru Iisus Hristos: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pe voi”. Și astfel, dacă ne vom sârgui, pe cât ne vor ajuta puterile, să îndeplinim toate acestea, atunci putem nădăjdui că în curând va străluci dumnezeiasca lumină în sufletele noastre, deschizându-ne calea Ierusalimului celui de sus.

Toma „necrediciosul” sau Toma „curajosul”?

Fiecare dintre noi a cântat „Hristos a Înviat” în noaptea sfântă. Ne-am umplut sufletele de lumină și de bucurie apoi, cu lumânările în mâni și candelă pâlpâind în suflete ne-am întors la ale noastre. Hristos cu ale Lui și noi cu ale noastre, din ce în ce mai multe și mai împovărătoare. Pe Hristos l-am lăsat bine. Ultima dată când Îl pomenisem, înviase din morți. Toată lumea era fericită, El se întâlnise cu femeile și cu ucenicii, dintre care doar unul lipsea – Toma necredinciosul.

De ce oare s-a încetățenit, mai ales în limbajul uzual, formula acesta? Când vrei să spui despre cineva că este îndoielnic, încăpățânat, că nu se încrede ușor într-o teorie demonstrată și că își calcă din cuvântul dat, ne vine imediat pe buze expresia: „Ești Toma necredinciosul!”.

Astfel, Sfântul Apostol Toma a devenit un mic Iuda, un alt personaj negativ din paginile Sfintei Scripturi. Chiar așa o fi? Iar dacă este așa, oare de ce cultul liturgic îi consacră o Duminică în cursul fiecărui an bisericesc? Care este motivul pentru care Sfânta Biserică își amintește de Toma în prima Duminică, după Învierea Domnului?

Dacă deschidem paginile Sfintei Scripturi, dar și unele scrieri istorice ale lui Eusebiu de Cezareea și Tertulian, vom găsi un tablou cu totul opus – Toma era unul din cei mai credincioși apostoli ai Învierii Domnului Iisus Hristos.

În cărțile Noului Testament, Sfântul este amintit de mai multe ori în dialog cu Hristos și cu ceilalți ucenici. Dintre toate, cea mai convingătoare, este intervenția lui Toma în contextul morții și învierii lui Lazăr. Se pune problema ca Iisus să se întoarcă din nou în Iudeea, acolo unde fusese amenințat cu moartea. Ucenicii i-au atras atenția lui Hristos asupra pericolului, dar El a rămas neclintit. Atunci Toma a zis: „Să mergem și noi și să murim împreună cu El!” (Ioan 11,16).

Așa a făcut. A fost martor la multe pătimiri ale Mântuitorului, L-a văzut sus pe Cruce și, cu siguranță, în după amiaza zilei de vineri, de departe, a privit dimpreună cu femeile cum a fost pus în mormântul cel rece. Apoi, toți s-au risipit și s-au ascuns, așa cum i-a găsit Domnul în Duminică Învierii, „ascunși de frica iudeilor”. Dintre toți 11, doar Toma lipsea! Unde să fi fost?

Un răspuns pertinent și vrednic de crezare ni-l dă Sinaxarul Bisericii Iacobite Siriene din Malabarul Indiei, numit Paremmakkal Varthamanappusthakam. Cartea istorică a Bisericii Siriene Iacobite din India prezintă o altă față a apostolului care a creștinat coastele vestice ale Indiei.

Din ziua de vineri, apostolii nu mai știau nimic despre ce se întâmplase cu dragul lor Învățător. Au stat ascunși, apostolii într-o casă și femeile, dimpreună cu Maica Domnului, la casa lui Ioan Marcu. Nu știau ce se va întâmpla cu ei, toată Nădejdea lor se risipise, fusese îngropată. Sâmbătă au stat la fel de ascunși. Duminică noaptea, unul dintre ei nu mai avea stare. Voia să știe ce s-a întâmplat la mormânt... oare surorile or fi bine? Își muncea mintea Toma... Nu mai avea răbdare. Nu prea mai aveau nici apă, nici mâncare și niciunul nu avea curaj să meargă să cumpere. Nici măcar Petru... Toți erau deznădăjduiți și îndoielnici asupra soartei lor, se simțeau abandonați și ai nimănui.

Toma a sfidat moartea și a ieșit din ascunzătoare cu prețul vieții, fiind conștient că toți apostolii lui Iisus din Nazaret erau căutați de farisei și de bătrânii poporului. A mers spre mormânt, dar a văzut paza și soldații și nu s-a apropiat. A făcut rost de cele ale gurii și, spre dimineață, s-a îndreptat spre ascunzătoare, acolo unde i-a găsit pe frați plini de speranță – Domnul înviase!

Conform sursei sirene, Toma a crezut din primul moment, iar dialogul dintre el și ceilalți frați nu denotă o îndoială asupra învierii, ci asupra posibilității arătării Domnului cu trupul pământesc.

Oricum am interpreta evenimentele, din toate reiese că Sfântul Apostol Toma nu își merită numele de „necredinciosul”. Ar fi mai bine să îl numim „curajosul”. A fost un om plin de curaj, când a ieșit din ascunzătoare, cu prețul vieții. A fost curajos și în vestirea evangheliei într-o parte de lume care încă nu era foarte cunoscută contemporaneității sale – India.

„Să mergem și noi și să murim împreună cu El” a fost împlinit întru totul, Sfântul Toma primind moarte martirică în ținutul îndepărtat al Indiei, pe coasta Malabar, aproape de orașul care astăzi se cheamă Madras.

De multe ori ne grăbim să-l acuzăm pe Toma de necredință și îndoială. Însă, poate că a venit timpul că să

zicem ca și sinaxarul malabarez: „O, Doamne, dacă aș fi și eu ca Toma curajosul...!”

www.doxologia.ro

Ce este “Paștile blajinilor”? Originea și sensul sărbătorii

Citind și ascultând diverse știri și comentarii pe internet despre „Paștele blajinilor”, am întâlnit idei mai mult sau mai puțin trăsnete cu privire la această zi; păcat că unele chiar de la clerici ai Bisericii Ortodoxe. Prin mass-media am auzit chiar și aberații precum că această zi (parafrarez): este închinată „spiritelor celor morți”, care „în această zi se întorc pe pământ” și se bucură alături de cei veniți la cimitire să-i cinstească. De aceea cred că este util să amintim puțin istoria și însemnătatea acestei zile. Ea nu este chiar atât de simplă cum cred unii, dar nici foarte complicată încât să nu fie reținută chiar de fiecare creștin.

Descriere: Învierea lui Lazăr și a altor persoane de către Mântuitorul, dar mai ales Slăvita Înviere a lui Hristos Însuși, sunt premiza credinței în învierea noastră și a tuturor celor din veac adormiți. Credința în învierea morților este fundamentală în creștinism, iar Învierea lui Hristos, așa cum spune Sf. Ap. Pavel, este și arvuna învierii noastre și a tuturor celor din veac adormiți (I Corinteni, cap. 15). Toți vom învia, dar nu toți în aceeași stare: unii „spre învierea vieții, iar alții spre învierea osândeii” (cf. Ioan 5:29). Desigur, bucuria Învierii, dar și evenimentul Învierii în sine, precum și serbarea anuală a acesteia, este o mare mângâiere și bucurie mai ales pentru cei adormiți, trecuți la Domnul (nu „în neființă” cum se exprimă unii, care n-au idee de creștinism) și care așteaptă învierea de obște, după cum și noi o așteptăm (și mărturisim acest lucru și în Crez).

În vechime, mai ales prin părțile noastre, exista obiceiul ca chiar în ziua de Paști, la întoarcerea de la Biserică, creștinii să treacă pe la cimitir (mai ales că multe cimitire sunt chiar în preajma sfântului locaș) și îi salutau pe cei adormiți cu același salut „Hristos a înviat!”. În legătură cu acest obicei se cunosc și diferite semne minunate, cum a fost de exemplu în Lavra Peșterilor din Kiev, când un călugăr a intrat în peșterile unde sunt așezate moaștele cuvioșilor adormiți, și la salutul „Hristos a înviat!”, cei adormiți au răspuns toți odată: „Cu adevărat a înviat!”. Deci Învierea ne adună pe toți și, practic, "distruge zidul" dintre cei vii și adormiți. Apare însă întrebarea, de unde acest „Paște al blajinilor” și de ce este sărbătorit el anume acum?

În primul rând trebuie să explicăm termenii. «Пасха блаженных», numită la ruși mai des «Радоница», a dat în românește numele de „Paștele blajinilor” care s-ar putea traduce cu „Paștile celor fericiți” sau mai simplu: „Paștile celor adormiți”. E același Paști, care începe în Biserică, dar se extinde în două locuri: în casele noastre,

când masa este pentru cei vii; și în cimitire, lângă morminte, când masa și darurile sunt oferite ca milostenie în numele celor adormiți. Dacă e să abordăm problema doar din punct de vedere spiritual, acest „Paști al blajinilor” poate fi sărbătorit odată cu Paștele propriu-zis sau imediat după acesta. Dar întrucât creștinii nu doresc doar să servească o masă sau să facă milostenie în cinstea celor adormiți, ci să facă și rugăciuni de pomenire pentru ei – ceea ce e mult mai important – a fost nevoie ca „Paștile blajinilor” să fie mutat cu o săptămână mai târziu. Tipicul bisericesc interzice pomenirea morților în toată Săptămâna Luminată, inclusiv în Duminica Tomei, prima de după Paști. De aceea, a fost obligatoriu ca această zi de pomenire a morților să fie mutată cel mai devreme posibil – și această zi este luni, în săptămâna care urmează după Săptămâna Luminată, fiind totodată și a 9-a zi de la Paști.

Rușii, puternic influențați de spiritualitatea monahală, au mutat această zi abia marți, pentru că mulți postesc în ziua de luni (pe lângă miercuri și vineri) și o pomenire făcută luni, nu ar permite o bucurie deplină din cauza postului; și bineînțeles ne referim la bucuria comuniunii cu cei adormiți, nu la mâncare și băutură! Deci e mai corect ca "blajinii" să fie sărbătoriți anume luni după Săptămâna Luminată, când deja sunt permise pomenirile celor adormiți, dar nu-i greșit să fie pomeniți nici marți sau chiar duminică. De exemplu, în perioada comunistă, sărătoarea nu se putea ținea lumea (cum obișnuiesc moldovenii) și nici marțea (cum obișnuiesc rușii), de aceea s-a instituit obiceiul de a începe pomenirea morților încă de duminică, ceea ce inițial nu se practica, întrucât în ziua de Duminică, pe toată perioada anului bisericesc, pomenirile morților sunt interzise. În Moldova însă, deja s-a generalizat și această excepție, care bineînțeles nu atacă învățătura de credință și nici rânduilele liturgice fundamentale ale Bisericii.

Mai precizăm că acest „Paște al blajinilor” e ținut doar în Biserica Rusă (inclusiv Basarabia) și în puține regiuni în Moldova din dreapta Prutului sau din Maramureș. Restul ortodocșilor îi pomenesc pe adormiți în celelalte zile prevăzute în calendar pentru astfel de pomeniri, în special la Rusalii. Deci, putem spune, „Paștele blajinilor” e un obicei local.

Iată în câteva cuvinte originea acestei sărbători: este o sărbătoare de bucurie pentru Hristos cel Înviat; este o afirmare a credinței și nădejzii noastre în învierea morților; este și o zi de pomenire a celor adormiți, dar una plină de optimism și bucurie, pentru că prin Învierea lui Hristos, moartea nu mai este un sfârșit fatal, ci doar o trecere spre viața veșnică alături de Hristos și de toți sfinții și dreptii care au bine-plăcut Lui.

Păcat că mulți au înțeles această zi ca un prilej de a mânca și a bea la mormintele celor adormiți, lucru care nu ușurează starea duhovnicească a celor trecuți la Domnul, ci mai mult o îngreuiază. Moldovenii, în loc să meargă să se roage pentru cei adormiți și să facă

milostenie (pomană) în ascuns, așa cum învață Evanghelia (Matei 6:3-4), ei se duc ca la un concurs de modă și se întrec în pomeni care, fiind date „de ochii lumii”, nu aduc nici un folos. Dar cel mai grav este că „ortodocșii” noștri merg la morminte și beau până nu se mai deosebesc de cei morți, făcând multă sminteală și dând prilejuri justificate sectarilor de a ne judeca. Astea sunt lucruri foarte grave, iar preoții ar trebui să refuze pomenirea acolo unde observă astfel de abuzuri. Trebuie să înțelegem că cei morți nu au nevoie de cânițe, farfurii și colăcei, căci ei oricum nu mănâncă și nu beau... Mai bine e să dai câteva sute de lei la un bătrân, la un orfelinat de copii sau la un bolnav care nu are bani de medicamente – și toate astea în ascuns, ca să fie și folos – dar dacă vrei numai să te pui la întrecere cu cineva sau să te lauzi cu pomenile tale, mai bine stai acasă, căci o astfel de abordare este una păgână și nu are nimic comun cu creștinismul.

Și, dacă dorim să facem după cum învață Hristos, să nu ne temem de ce va zice lumea sau chiar rudele noastre, căci lumea judecă doar aici și ea însăși cade în propria judecată, dar în „Ziua cea Mare a Judecății” Hristos va fi Judecătorul și El ne va judeca după poruncile date de El, nu după moda și mintea oamenilor decăzuți.

Iată ce ne învață Hristos în legătură cu aceasta (Luca 14:12-14): Când faci prânz sau cină, nu chema pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe rudele tale, nici vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine, și să-ți fie ca răsplată. Ci, când faci un ospăț, cheamă pe săraci, pe neputincioși, pe șchiopi, pe orbi, și fericit vei fi că nu pot să-ți răsplătească. Căci ți se va răsplăti la învierea dreptilor.

www.teologie.net

Când osemintele au răspuns “Adevărat a înviat!”

«Proorocește asupra oaselor acestora și le spune: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului!» (Iez. 37, 4)

S-a întâmplat în ziua de Paști a anului 1935, la mănăstirea Sfântul Pavel din Sfântul Munte. După Vecernia Dragostei (a doua Înviere), se obișnuiește să se adune toți părinții în arhondaric, pentru a-și adresa unii altora urările de Paște.

Părintele Toma, proaspăt tuns în monahism, necunoscând rânduiala, s-a dus în față, împreună cu monahii mai bătrâni. Starețul Serafim l-a văzut, dar nu i-a spus nimic. Când părintele Toma i-a zis «binecuvântați», starețul i-a răspuns: «Părinte Toma, du-te jos, te rog, în osuar, și spune “Hristos a înviat” și oaselor părinților adormiți, iar apoi vino înapoi». Tânărul călugăr, simplu, smerit, grăbindu-se să facă ascultare, fără să stea prea mult pe

gânduri, a alergat la osuar. Ajuns acolo, a strigat cu glas mare: «Părinți și frați, m-a trimis starețul să vă spun Hristos a înviat!». Atunci s-a petrecut următorul fapt minunat: oasele au început să salte, să scrâșnească, să joace, să sară în sus de bucurie! Un craniu s-a ridicat chiar la un metru de sol și i-a răspuns: «Cu adevărat a înviat Domnul!». După care s-a reaşternut aceeași liniște de mormânt.

Părintele Toma s-a întors după aproximativ zece minute, deși cimitirul și osuarul mănăstirii se află foarte aproape de arhondaric. Cum l-a văzut, starețul l-a întrebat dacă le-a spus «Hristos a înviat» celor adormiți, la care monahul a răspuns că da. Apoi starețul l-a întrebat din nou: «Și ți-au răspuns?». Atunci, bucuros, părintele Toma i-a povestit toată întâmplarea. Uimit, starețul continua să-l întrebe, vrând să se asigure că nu a înțeles greșit.

Binecuvântatul părinte Toma credea că aceasta este rânduiala care se ține la mănăstire în fiecare an și tocmai de aceea nu i s-a părut prea ciudat. Povestirea cu pricina a fost consemnată în scris de către respectabilul arhieru aghiorit Hrisostom, episcop de Rodóstolos, pe baza mărturiilor părinților de la mănăstirea Sfântul Pavel, care au fost de față atunci când s-a petrecut minunea. Sursa: Patericul Athonit.

Minunea învierii

"Aș vrea ca, întotdeauna, bisericile să fie pline ca de Paște"

- Părinte Savatie, de ce lumea devine mai evlavioasă anume în ajunul sărbătorilor?

- Mi se pare că, înainte de orice eveniment mai mare sau mic din viața omului, fiecare se reculege, se interiorizează, își recapitulează cumva anii trăiți. De ce spun așa? Fiindcă sărbătorile pe care le avem se repetă în fiecare an, dar de fiecare dată sunt cumva altfel, pentru că viața noastră a devenit alta și, implicit, noi suntem alții. Ajungând în preajma sărbătorilor, avem un prilej de a constata niște lucruri: că timpul trece și că noi suntem mai buni sau mai răi.

- Împărtășindu-ne, făgăduim să nu ținem nici o supărare. Există o limită a iertării și a toleranței?

- Iertarea nu trebuie să revină în viața noastră numai cu ocazia Postului sau a sărbătorilor. Iertarea este o stare permanentă a creștinului, ea înseamnă mărinimie și arată toată măreția omului. Fiecare dintre noi are neputințele sale, pentru care ar vrea să fie iertat. A ierta înseamnă a-l înțelege pe celălalt, a te identifica cu el, a trăi pentru el și prin el. Iată toleranța, dragostea creștină.

- Totodată, sperând că vor fi iertați, mulți păcătuiesc cu bună știință și îndrăznesc să se compare cu alții, "și mai păcătoși". La ce aduce această competiție trufasă?

- Noi, creștinii, avem un singur etalon la care ne raportăm

- Hristos. Atunci când Mântuitorul a spus: "Fiti desăvârșiți precum Tatăl vostru ceresc desăvârșit este", El ne-a arătat că drumul desăvârșirii creștine nu are limită și că nimeni, niciodată, nu o poate atinge. Prin aceasta, Hristos a vrut să pună stavilă mândriei omenesti. Hristos ne spune: "Nu vă comparați cu oamenii, ci cu Dumnezeu: dacă vreți să știți cine sunteți, dacă vreți să știți adevărata voastră stare, aflați că voi ați fost făcuți pentru desăvârșire".

- Cum credeți, de unde la moldoveni atâta invidie și răutate, atâta goană după bani?

- Bogățiile pe care le au creștinii noștri, fala și invidia lor nu fac decât să descopere adevărul despre sufletele acestora. Acolo unde este invidie, goană după bogăție, vorbire de rău, nu mai poate fi loc pentru harul lui Hristos. Să ne gândim că ceea ce avem în plus este furat de la aproapele nostru - cel care flămânzește în gări, moare în guri de canal. Dumnezeu a lăsat pe pamânt bunuri pentru toți oamenii, nu numai pentru unii, și ele ar fi ajuns la toți, dacă nu ar fi mândria și invidia.

"A venit timpul să descoperim adevărata ortodoxie..."

- Părinte, de ce se crede că Biserica nu este sau nu poate fi suficient de convingătoare pentru a depăși actuala criză spirituală?

- Atunci când spunem Biserica Ortodoxă, trebuie să ne oprim puțin și să ne întrebăm dacă ceea ce înțelegem noi prin Biserica Ortodoxă este într-adevăr biserica pe care ne-a lăsat-o Iisus Hristos. Suntem puși în fața unei mari dileme, pentru că răspândirea cărților Părinților trezește nevoia de a schimba programa de studii din facultățile de teologie ortodoxă. Noi am moștenit foarte-foarte multe învățături care ne-au venit prin filieră romano-catolică și care sunt nu de cea mai bună calitate, fiind culese de episcopii nostri de altădată care plecau la studii la școlile din Apus. Acum, a venit timpul să descoperim adevărata ortodoxie, care, atunci când este propăvăduită, nimeni nu poate sta nepăsător în fața frumuseții ei. Dovada este faptul că ortodocșii care au plecat în Apus, cum îl avem pe părintele Sofronie Saharov sau pe Mitropolitul Antonie al Surojului, i-au fascinat pe occidentali.

- În ce constă frumusețea credinței noastre?

- Frumusețea ortodoxiei stă în tradiția ei, pe care nu o au ceilalți. Dacă s-ar reveni la adâncimile slujbelor noastre, dacă s-ar cunoaște scrierile Sfinților noștri și înțelepciunea creștină din primele secole, păstrate doar la noi, lucrurile ar sta altfel. Noi avem multe de spus. Noi avem ceea ce poate avea mai frumos creștinătatea, pentru că am menținut legătura cu cele mai îndepărtate timpuri ale creștinismului, legătura pe care au pierdut-o ceilalți.

Dar, din păcate, toate acestea sunt necunoscute, nu doar credinciosului simplu, ci chiar, cu tristețe o spun, multora dintre preoți.

- Ce ar trebui să facem în această situație?

- Să ne împărtășim mai des, nu numai la Paște și în posturi, căci liturghia se face în fiecare duminică. Să nu mergem la biserică doar ca să ne uităm cum cântă acela sau cum s-a îmbrăcat cutare, ca să ne spunem păsurile și să ne mai bârfim. Să atragem mai multă atenție aproapelui nostru, să ne ajutăm între noi, să restabilim sentimentul comunității care s-a pierdut, că aceasta înseamnă Biserica - adunare plină de dragoste.

- Părinte, oamenii caută să se simtă comod în biserică...

- Spunea Sfântul Filaret al Moscovei: "Decât stând drept și să te gândești la picioare, mai bine așază-te și gândește-te la Dumnezeu", dacă e să ne referim la faptul că în bisericile noastre se stă în picioare. Însă, la o slujbă făcută bine, nici nu simți "oboseala".

"La biserică nu venim numai ca să cerem, ci ca să-l primim pe însuși Hristos..."

- Mulți enoriași nu înțeleg ce se spune în timpul slujbei... Trebuie să avem o pregătire atunci când mergem la biserică?

- Ce să zic? Nu fiecare om ajunge să citească atâția psalmi ca să-i știe pe de rost. Da, dacă ești călugăr și stai în fiecare zi la slujbă, le știi mai bine. Săracul om, însă, de unde să le știe, dacă vine doar duminica la biserică și atunci îi aude pe cei din strana care fac competiție la lectură. Preotul trebuie să-și pregătească enoriașii, aceasta este datoria lui, să explice oamenilor slujba și Scriptura. Dar unde nu este aceasta, să ne adunăm cu gândul și să ne rugăm în sinea noastră: "Doamne ajută! Doamne iartă! Pomenește pe cutare...". Să repetăm câteva cuvinte simple, pe înțelesul nostru și să nu ne tulburăm din cauza celor din jur. Am făcut spectacol din slujbă, unde fiecare își demonstrează calitățile vocale și teatrale. Pe când creștinismul este simplitate, sobrietate, modestie. Iată la ce ar trebui să se întoarcă bisericile noastre.

- Cum restabilim legătura cu duhovnicul?

- Părintele Sofronie spunea: "Să nu faci din duhovnicul tău un pianist". Adică, să ceri de la el să-ți răspundă la toate întrebările, apăsând pe toate clapele, ca melodia să sune așa cum ai vrut tu. Tu mergi la duhovnic cu credință, înainte de aceasta rugându-te lui Dumnezeu, ca Dumnezeu să pună cuvântul cel bun în gura duhovnicului tău, care poate fi oricare dintre preoți. Și fiecare va primi răspunsul după fapta sa. Părintele Rafail Noica spunea: "Duhovnic bun este cel care stă acum în pantofii tăi, părinte. Aici și acum".

- Ce le-ați spune celor care nu merg la biserică, susținând că au găsit legătura lor cu Dumnezeu?

- *Mă bucur că există oameni care au găsit legătura cu Dumnezeu stând acasă. Mai era un om care stătea acasă, Corneliu Sutașul, romanul din Faptele Apostolilor. Era foarte milostiv și, rugându-se odată, a venit îngerul Domnului și l-a înștiințat că e bine ce face, dar nu e destul și că trebuie să meargă la mare, unde-l va găsi pe Petru și acela îi va spune cuvintele vieții veșnice prin care se va mântui. Care sunt aceste cuvinte? Taina Bisericii, cuvintele despre împărtășanie. Pentru că la biserică nu venim numai ca să cerem, ci ca să-L primim pe însuși Hristos. Iată această taină nimeni nu o are acasă, oricât de bun ar fi.*

- Un cuvânt de Paște, părinte...

- *Aș vrea ca bisericile de pretutindeni să fie întotdeauna pline ca de Paște și bucuria pe care o avem atunci să o avem întotdeauna, căci acesta este creștinismul - religia învierii, religia bucuriei.*
Ieromonah Savatie Baștovoi

O mamă bună...

O mamă bună își crește copilul în cântec sfânt și rugăciune. Acestea sunt primele daruri pe care o mamă, o femeie creștină, le poate face copilului ei.

Cântecul de leagăn și rugăciunea, murmurate ușor, liniștesc și dezvoltă în firea noului născut sentimente nobile și curate. Mama și copilul sunt două ființe care nu pot fi despărțite. Cine nu cinstește pe mamă întristează și rănește adânc pe fiul mamei. Cine iubește pe fiu aduce cea mai mare bucurie mamei. Așa este în viața noastră a tuturor. Așa este și în viața cea dumnezeiască, în viața cea cerească. (Arhiepiscopul Iustinian Chira, Cuvintele Părintelui - un ghid al frumuseții lăuntrice, Editura Mega, Cluj-Napoca, 2009, p. 68-69)

„A murit”, o să se spună și despre mine și despre tine într-o zi

Așa cum soarele răsare în altă lume, la fel și creștinul, prin Învierea din morți a lui Iisus Hristos, a primit încredințarea că după urmează un strălucitor răsărit de soare, urmează o nouă zi, o nouă viață. „A murit”, o să se spună și despre mine și despre tine într-o zi; în ziua pe care eu nu o cunosc, care nu știu când va sosi. (Arhiepiscopul Iustinian Chira, Cuvintele Părintelui - un ghid al frumuseții lăuntrice, Editura Mega, Cluj-Napoca, 2009, p. 72)

CAMPANIA DE STRÂNGERE DE FONDURI
“CĂTĂTORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU
PĂROHIE”

➤ prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.

➤ prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

➤ cu filă de cec, specificând la beneficiar “Parrocchia Ortodossa Romena Pescara” înmănat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN
PĂROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara “Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana” oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :-
cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic

- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- **II** și a **IV a Miercuri** din lună de la ora 16.00 – Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.
- **Sâmbătă:** pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie.
- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.
- **Duminică** și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- **I** și a **III Miercuri** din lună Vecernia zilei începând cu ora 16.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 17.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- a **II** și a **IV Vineri** din lună, Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 19.00. De la ora 18.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „*Ora de religie*” cu copiii, se desfășoară în fiecare **sâmbătă** începând cu ora 16.00, la reședința casei parohiale din strada Giovanni Chiarini 19/A, localitatea Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

AVANT IMPORTANT

* Cu binecuvântarea Preasfințitului părinte episcop Siluan, al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei, în colaborare cu Centrul de pelerinaje al Episcopiei, Parohia Ortodoxa Română Pescara va organizează un pelerinaj la Locurile sfinte din Israel, cu un grup de maxim 32 persoane, în luna noiembrie. **7-13 noiembrie (de stabilit)**

Cei care intenționați să mergeți la Ierusalim trebuie să prezentați din timp o copie după pașaport valabil cel puțin 6 luni de la data plecării și un anticip. Acestea sunt necesare pentru a prenota din timp biletele la compania de zbor și a obține cele mai bune prețuri la bilet și locuri de cazare la Așezământul românesc de la Ierihon.

* Joi 1 mai 2014, la pomenirea Sfântului Proroc Ieremia, Sf. Cuv. Mc. Eftimie, Ignatie și Acachie; Sf. Cuv. Isidora, începând cu ora 9.00, vom săvârși prima Sfântă Liturghie la Torre dei Passeri la Biserica Madonna dell' Arco, iar după se va organiza o agapă frățască. Pentru o bună organizare și mai multe informații, cei ce doresc să participe sunt rugați să sune la nr. 3408189576 (dl. Ion).

Anul 3 N° 08, 27.04.2014. Acest număr s-a tipărit în 70 de exemplare și se distribuie gratuit

BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚI
CEI CONȚINĂȚI LA MOARTE.

DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCATULUI ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM
SIRIV

SLAVĂ LUI DUMNEZEU PENTRU TOATE

